

oněch spisů, zejména když tvrdil, že S-ová se přihlásila k dědictví bezpodmínečně. Dodatečná omluva odvolatelova, že se jedná patrně jen o jeho omyl, nemůže zvrátiti správnost nálezu kárné rady. Stejně je tomu též, pokud se týče tvrzených nepravd S-ové samotné. Vůbec celé jednání obviněného má ve mnohém ráz lstivého předstírání osobě duševně zjevně ne zcela normální, za účelem vlastního obohacení se na její úkor, a pohybuje se přímo na hranici skutkové podstaty podvodu. Odvoláním zůstává nedotčeno zjištění kárné rady a právní posouzení k tomu se vztahující, že obviněný předstíral S-ové odeslání žádosti a intervenci u referenta v době, kdy žádost ještě nevyhotovil a jejího referenta tudíž vůbec nebylo, že rovněž předstíral zákroky v době, kdy byly nemožné, poněvadž žádost byla již vrácena a on o tom nevěděl. Úvahy odvolatelovy naznačující jeho vědomí o vrácení žádosti a tedy nemožnost podobného prý předstírání, jsou prostě zkrucováním skutečností.

Čís. 224 dis.

Zlehčení cti a vážnosti stavu, přijal-li advokát (nedbaje resoluce advokátní komory) zastupování inkasního podniku, jenž za provisi vymáhá cizí pohledávky.

(Rozh. ze dne 4. prosince 1934, Ds II 8/34.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl odvolání obviněného z nálezu kárné rady moravské advokátní komory ze dne 18. dubna 1934, jímž byl obviněný uznán vinným kárnými přečiny porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu.

Z d ů v o d ů:

Obviněný nepopírá a vlastně ani úspěšně popírati nemůže, že mezi ním a L-ní bankou došlo k uzavření smlouvy o právním zastoupení a to ve formě uvedené v dopise obviněného ze dne 21. března 1933, nýbrž jen namítá, že činnost »L-ní banky« nespadá pod pojem inkasních podniků, které má na mysli zejména resoluce valné hromady moravské advokátní komory ze dne 4. prosince 1931. Než kárná rada na základě reklamního prospektu a ostatního důkazního materiálu došla způsobem jasným a správným k závěru, že »L-ní banka« náleží mezi takové inkasní podniky, jaké má na mysli uvedená resoluce, na niž byli všichni advokáti, tedy i obviněný protokolem o valné hromadě ze 4. prosince 1931 výslovně upozorněni s tím, aby se zdrželi spojení s podobnými podniky. Okolnosti, které kárná rada ve svém nálezu k odůvodnění tohoto zjištění uvádí, totiž, že jmenovaná banka vymáhá za provisi cizí pohledávky, které si dává za tím účelem postoupiti, avšak nikoli do vlastnictví, čímž vykonává úkony, které náležejí do činnosti advokátů, jsou zcela přesvědčivé a nemohou býti vyvráceny okolnostmi uvádě-

nými obviněným v jeho odvolání, jež jsou bez významu pro zmíněnou otázku, zda šlo o »inkasní podnik«.

Neposuzovala totiž kárná rada a neměla také k tomu příčiny, aby posuzovala oprávnění »L-ní banky« k podobným obchodům, nýbrž řešila otázku, zda obviněný mohl a směl, aniž porušil čest a vážnost stavu, převzít zastoupení takového inkasního podniku. V tomto směru pak dospěla kárná rada správně k názoru, že vzhledem k tomu, že vymáhání cizích pohledávek náleží do činnosti advokátů, je s hlediska cti a vážnosti stavu advokátního nepřipustné, aby obviněný jako advokát přejímal vymáhání pohledávek, které si »L-ní banka« dala postoupiti způsobem v prospektech uvedeným nikoli do vlastnictví, nýbrž jen, aby získala legitimaci k žalobě.

Čís. 225 dis.

Z výrazu »suspenduje« v úvodnej vete § 4 zák. čl. XXVIII:1887 plynie, že tu ide o imperatívne ustanovenie, ktoré vylučuje inaké rozhodnutie; len v prípade uvedenom pod bodom d) cit. § závisí nariadenie suspenzie od uváženia okolností prípadu.

(Rozh. zo dňa 4. decembra 1934, Ds III 73/34.)

N a j v y š š í s ú d ako súd disciplinárny pre veci advokátov v disciplinárnej veci proti Dr. M. A-ovi, advokátovi v R., následkom odvolania, podaného obvineným proti usneseniu disciplinárneho súdu advokátskej komory v T. Sv. M., po preskúmaní spisov, predložených horeoznačeným disciplinárnym súdom, vyniesol toto usnesenie: Najvyšší súd ako súd disciplinárny pre veci advokátov potvrdzuje usnesenie prvostupňového disciplinárneho súdu v napadnutej časti, v nenapadnutej však ponecháva ho netknutým.

D ô v o d y:

Disciplinárny súd I. stolice usnesením z 28. augusta 1934: a) nariadil proti advokátovi Dr. M. A-ovi disciplinárne pokračovanie; b) suspendoval ho z vykonávania advokácie do skončenia trestného pokračovania, ktoré bolo proti nemu zavedené pravoplatným obžalovacím spisom pre dvojnásobný zločin sprenevery.

Obvinený podal odvolanie len proti časti usnesenia, v bode b) uvedenej, tvrdiac, že podľa § 4 lit. b) zák. čl. XXVIII:1887 suspendovanie môže, ale nemusí byť v takomto prípade nariadené. Tento názor odvolateľa je však mylný. Z výrazu »suspenduje«, obsaženého v cit. § 4, plynie bezpochybné, že ide tu o imperatívne ustanovenie, ktoré vylučuje inaké rozhodnutie. Len v prípade, uvedenom pod bodom d) cit. § záleží nariadenie suspendovania od uváženia okolností prípadu, v ostatných prípadoch cit. §, tedy aj v prípade bodu b) musí byť suspendovanie nariadené bezpodmienečne. Preto bolo treba zamietnuť odvolanie ako bezzákladné.